

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIÒDIC

1. "De monos a pluris". Les crisis de govern són sainets patètics. Costumistes per rancis. Unes títelles se'n van, altres aterren. L'Honorable Pasqual Maragall, president del Primer Tripartit de la Història Postmoderna Catalana passarà al Guinness quant a nomenar consellers per quinze dies. Ni a les repúbliques bananeres els càrrecs duren tan.. poc. En la penúltima calamarsada al Partí dels Tarongers desapareixia la maçona Caterina Mieras. La substituïa Ferran Mascarell, arquitecte cultural de la Barcelona Olímpica. El fet, irrefutable: que un regidor de Barcelona

-Barcelona?- es converteixi en dissenyador de la cultura catalana confirma la diagnosi oncològica que dicteja que Catalunya és Barcelona. En la seva primera sortida perifèrica, el regidor-conseller es va atansar al barri de Girona per dictar el primer discurs polític davant la ciutadania. Senzill com acostuma, Mascarell va dir: *"Catalunya canvia i ha passat de ser un país monocultural a un pluricultural. La cosa ha estat ràpida. No tan sols per la immigració, sinó per les necessitats de la gent major de 65 anys o les necessitats d'expressivitat de la gent jove. És per això que cal donar una més gran dimensió social a la cultura. I quan parlo de cultura no em refereixo a la històrica, a Dalí, sinó a la cultura real, a la cultura viva, que es fa ara"*(?). Sort en tenim que, amb

la caiguda de les fulles, el president convoca eleccions generals. Les de Barcelona (in)dependent amb/sense Estatut 006. La fórmula de canviar de consellers cada dos per tres és l'invent del segle. Perquè el senyor Mascarell amb tot el seu pedigrí il·lustrat té els t(r)òpics del polític professional que la sap llarga: somia truites sense trencar mai els ous. Com els ha passat als silvestres exconsellers d'ERC, tornar a treballar com tothom podria resultar teràpia recomanable. Visionari com la pitonisa Pitia, Ferran M. desgrana les perles del seu programa: "El pacte i la cooperació amb els ajuntaments, amb la indústria cultural i amb els creadors". I el funcionari Mascarell es queda tan ample:

1) Amb quins ajuntaments?; 2) Amb

quina indústria, ha, ha, ha, ha, ha!?!; 3) Amb quins "creadors"? Ajuntaments com el de Lleida? Indústries com la teatral i la cinematogràfica? Creadors com Frederic Amat, Miquel Barceló, Ferran Adrià, Isabel Coixet, Frank Rijkaard?

2. "La Thyssen puja als arbres". Mal que ens pesi, a Madrid s'ho munten ecològic-show. Que la baronessa Carmen Thyssen que viu a Sant Feliu de Guíxols faci d'Antígona verda -perdona'm, Sòfocles!- en ple bulevard Cibeles-Atocha tot defensant 700 arbres, és espectacle que ni La Cubana no superaria. *Mola* quantitat que la Cervera planti cara al Ruiz-Gallardón, el "faraón", i se'n surti fent cruspí la frase de l'alcalde: *"Hay que hacer más caso a la inteligencia que a la aristocracia"*. Al final la Tita castra el castís Gallardón que acaba claudicant. L'arquitecte Álvaro Siza ha topat amb l'emperadriu.